

μακτρα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος ἀλλὰ διαφόρως χρωματισμένα, εὔρε μετὰ παρέλευσιν χρονικοῦ τινος διαστήματος, ὅτι ἡ χιών ἢ καλυπτομένη ὑπὸ μελανῶν ἀπομάκτρων εἶχεν ἀναλυθῇ εἰς μεγαλύτεραν ποσότητα, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας εἰς πολὺ ὀλιγωτέραν ποσότητα εἶχεν ἀναλυθῇ ἡ χιών ἢ καλυπτομένη ὑπὸ λευκῶν ἀπομάκτρων. Ὁ δὲ Stark ἀνεκάλυψε καὶ ἄλλο πλεονέκτημα τῶν λευκῶν ὑφασμάτων, ὅτι ἀπορροφῶσιν εἰς μικρότερην ποσότητα τὰς ὀζούσας ὕλας ἢ τὰ μελανὰ ὑφάσματα, διό εἶνε καταλλήλοτερα εἰς τοὺς ἱατροὺς καὶ εἰς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των πρέπει νὰ εὐρίσκωνται εἰς συνάφειαν πρὸς δυσώδεις ὕλας. Εἶχον δίκαιον οἱ Ῥωμαῖοι νὰ ἐνδύωνται διὰ λευκῶν ἐνδυμάτων, καὶ εἶχε δίκαιον ὁ συρμὸς κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶναι θέλων νὰ ἐπανεῖλθῃ καὶ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀνοικτῶν χρωμάτων.

Δὲν ἔπαυσα ἀκόμη τὸν πανηγυρικὸν τῶν ὑφασμάτων τῶν ἐχόντων ἀνοικτὸν χρῶμα. Ταῦτα ἐπιβάλλουσι πλειότεραν καθαριότητα ἢ τὰ ἔχοντα βαθέα χρώματα, διό καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην καθίστανται χρήσιμα εἰς τὴν ὑγίειαν.

Ὁ Balzac ἀνέγραψε τὸ ἐξῆς χρυσὸν παράγγελμα:

«Τὸ ἔσχισμα εἶρε ἀτύχημα· ἡ κηλὶς εἶρε κακοήθεια».

Ἐσχάτως αἱ ἱατρικαὶ καὶ αἱ πολιτικαὶ ἐφημερίδες κατεφόδισαν πάντας τοὺς φέροντας περιπόδια καὶ ὑποκάμισα ἐρυθρά, διηγούμεναι, ὅτι ἀγαθὸς τις ναύτης τῆς Νάντης ἀπέθανε, διότι ἐφόρεσεν ὑποκάμισον βαφέν διὰ χρώματος ἐρυθροῦ ἐκ κοραλλίνης.

Καὶ οἱ χημικοὶ καὶ οἱ ἱατροὶ σχολιάζουσι τὴν περίπτωσιν, καὶ ἐκθέτουσι τὴν χημικὴν ἱστορίαν τῆς κοραλλίνης, καὶ περιγράφουσι τὰ ἀποστήματα καὶ τὰς πληγὰς τοῦ δέρματος, καὶ τὴν ἀπορρόφησιν ὕλης, ἥτις εἰσερχομένη εἰς τὸ αἷμα ἐνεργεῖ ὅπως τὰ δραστηριώτατα δηλητήρια.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν βέβαια κατ' ἐξοχὴν ἀντιγαριβαλδινοὶ, κινδύνοντες πόλεμον κατὰ τῶν ἐρυθρῶν ὑποκαμίσων, καὶ παριστῶντες αὐτὰ ὡς τόσους χιτῶνας τοῦ Νήσου.

Οἱ σοφοὶ κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην γελοῖως ἐπλανήθησαν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ὁ γάμος τῆς Ἀιογέννητης.

— Ἄλλοι τοι κ' ἂν τὸν ἤξερα σὰν ποῖος ῥμπαίνει 'ς τὰμπέλι. Καὶ μοῦ πατεῖ τὰ κλήματα καὶ μοῦ χαλᾷ τὴ φράκτη. Καὶ τρώει καὶ τὰ σταφύλια μου τὰ μοσκομυρωδᾶτα. Ἄν εἶνε σκύλος τοῦ χωριοῦ νὰ φάγῃ τὴν κεραλὴ τοῦ, Κι' ἂν ἴσως εἶνε κ' ἄλεπού, κακὴ προβιά νὰ γένῃ, Κι' ἂν ἴσως εἶνε κ' ἄνθρωπος, νὰ μὴν τὸν εὐρ' ὁ χρόνος! Μὰ ἴσχω στήθεξ δόκανο καὶ τσάκας σιδερένιαις. Κι' ὅποιος νὰ πᾶ θὲ νὰ πιαστῇ καὶ θὲ νὰ ἰδῷ ποῖος εἶνε.

Αὐγὴν αὐγὴ σηκώθηκε κινᾷ καὶ πάει 'ς τὰμπέλι. Βρίσκει τὸ δόκανο ἀνοικτὸ, τὴν τσάκα μαγκωμένη, Μὴδὲ σκυλὶ, μὴδ' ἄλεπού, μὴδ' ἄνθρωπο πιασμένον. Ἡ τσάκα δὲ βαστᾷ μαλλί, μόνο βαστάει χρυσοφέγγει. Κι' ἀνάμεσα 'ς τὰ δόντια τῆς ἡ ποῦλα χρυσοφέγγει. Θαμπώνει ὁ νῆος ποῦ τὴ θωρεῖ, σφαλᾷ τὰ δυὸ τοῦ μάτια. Καὶ πάλι τὴ ματαθωρεῖ καὶ ξεπετᾷ ἡ καρδιά τοῦ. Σκύφτει, κρατεῖ 'ς τὰ χεῖρι τὸ γυναικεῖο πασουμάκι, Μικρὸ, καὶ χρυσοκέντητο, διαμαντοστολισμένο. Τὸ βάνει μέσ' 'ς τὸν κόρφο τοῦ καὶ ὅσιτι τοῦ παγαίνει. Κι' ὅλο καὶ τὸ ματακυντᾷ καὶ τὸ γλυκορωτᾷ :

— Ἄχ, πασουμάκι μ' ὁμορφο μὲ τὰ πολλὰ διαμάντια, Ὅσον ποῖα κερά νὰ σὲ πατῇ, ποῖο ποδαράκι σ' ἔχει ;

— Μένα ἢ κερά ποῦ μὲ πατεῖ δὲν εἶνε γιὰ τάσένα,

Δὲν εἶνε μὴδὲ χωριανὴ, μὴδὲ καὶ βοσκοπούλα,

Μόν' εἶνε ἡ Ἀιογέννητη, τοῦ Ἥλιου ἡ θυγατέρα,

Ποῦ κοιμισμένη περπατεῖ κ' ὀλογορρᾷ τῆς νύχτες.

Ὅλοι τοῦ λένε 'ς τὸ χωριὸ νὰ πᾶ νὰ τὰ πολυήση,

Νὰ κἀνῃ βιὸς ἀμέτητος, νὰ γένῃ νοικοκύρης,

Κ' ἡ μάνα τοῦ ἡ διαβόλισσα μονάχα δὲν ἀφίνει :

— Σῦρε 'ς τὰμπέλι, γιόκα μου, τῆς τσάκας σου νὰ στήσης,

Νὰ πιάσης καὶ ταῖταίρι τοῦ γιὰ νὰ τὰ ζευγαρώσης.

Κι' ὁ νῆος ἀκούει τὴ μάνα τοῦ καὶ δὲν ἀκούει τὸν κόσμον.

Πάει 'ς τὰμπέλι τὴν αὐγὴν καὶ φέρνει καὶ ταῖταίρι.

Κι' ὅλοι τοῦ λένε 'ς τὸ χωριὸ νὰ πᾶ νὰ τὰ πολυήση,

Νὰ κἀνῃ βιὸς ἀμέτητος, νὰ γένῃ νοικοκύρης,

Κ' ἡ μάνα τοῦ ἡ διαβόλισσα μονάχα δὲν ἀφίνει :

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα πάρε τὸν ταμπουρά σου

Καὶ σῦρε 'ς τῆς Ἀιογέννητης τὰ ῥηλοπαράθυρα,

Καὶ πές τραγούδια τῆς καρδιάς καὶ λόγια τῆς ἀγάπης

Καὶ μεσ' τὰ λόγια τὰ καλὰ καὶ τὰ γλυκὰ τραγούδια

Πές τῆς πῶς ταῦρηκες ἐσὺ τὰ δυὸ τῆς πασουμάκια.

Καὶ νὰ μὴ μ' ἔχῃς ἄμανα σου καὶ νὰ μὴ σ' ἔχω γιὸ μου,

Ἄν δὲν τὴν κἀνῃς ταῖρι σου, κ' ἂν δὲν τὴν κἀνω νύφη,

Κι' ὁ νῆος ἀκούει τὴ μάνα τοῦ καὶ δὲν ἀκούει τὸν κόσμον.

— Ἐύπνα, κυρὰ Ἀιογέννητη, τοῦ Ἥλιου θυγατέρα,

Κ' ἔθγα 'ς τὸ παραθύρι σου νὰ γέν' ἡ νύχτα ῥμέρα.

Ἄσπρη, γλυκεῖα σ' ἔχαρι, ἐκνοθεῖα ἄντ' τὸ μέλι.

Τὴ νύχτα τ' ἤθελες νὰ ῥμπῆς μέσα 'ς ἐξένο ἀμπέλι ;

Κορμάκι ροδοζύμωτο καὶ δαφνοφουτωμένο,

Ὁ νοικοκύρης εἶχ' ἐκεῖ τὸ σίδερο στημένο,

Ἐσὺ ἔχεις Λάμιας πονηρίαν κ' ἔχεις Νεράιδας χάρι,

Ἐπιάστηκε 'ς τὸ σίδερο τὰφράτ' σου ποδάρι.

Φεύγει, πετᾷ σὰν τὸ πουλὶ καὶ ξεγλυστρᾷ σὰν χέλι,

Ἐγλύστρησες καὶ ἔφυγες ἀπ' τὸ δικό μου ἀμπέλι.

Ῥμέρα καὶ νύχτα ἔαγρυπνῶ γιὰ νὰ σε καμαρώνω

Κι' ἀπόμεινε 'ς τὸ σίδερο τὸ πασουμάκι μόνο.

Θὰ γένω σκλάβος ταπεινὸς 'ς τὰμετρητὰ σου κἀλλη,

Πῆγες καὶ δεύτερην νυχτὴ καὶ πιάστηκες καὶ πάλι.

Ἐγῶχω πόνο γιὰ τάσέ, κ' ἔχω καυμὸ μεγάλο

Καὶ πάλι μεταγλύστρησες κ' ἀπόμεινε καὶ τᾶλλο.

Πεθαίνω, σθύνω, χάνομαι καὶ σὺ γελᾷς μὲ ῥμένα

Ἐγὼ τὰ βρῆκα καὶ τὰ δυὸ καὶ τᾶχω φυλαγμένα.

Ἐθγα 'ς τὸ παραθύρι σου νὰ φέξ' ἡ γειτονιά σου,

Πάρε τὰ πασουμάκια σου καὶ δός μου τὴν καρδιά σου.

Γλυκοξημέρωσ' ἡ αὐγὴ κ' ἐσκόρπισαν τὰστέριχα,

Κι' ἐσκόρπισαν καὶ τὰ πουλιὰ καὶ πᾶνε 'ς τὴ βοσκὴ τους.

Πᾶν ἡ λεβένταις 'ς τὴ δουλειὰ κ' ἡ λιγερταὶς 'ς τὸν τρύγο

Κ' ἡ κόρη πάει 'ς τὸ βασιλιὰ καὶ τοῦ φιλεῖ τὸ χέρι :

— Πατέρα μου, θὰ ῥπαντρευθῶ καὶ δός μου τὴν εὐχὴ σου.

— Πενῆντα βασιλόπουλα προξενητῆδες στείλαν

Καὶ τὰ πενήντα εἶνε καλὰ κ' ὅποιον σ' ἀρέσῃ πάρε.

— Δὲν θέλω βασιλόπουλο καὶ καστοπολεμάρχη

Νὰ σκοτωθῇ 'ς τὸν πόλεμον καὶ νὰπομείνω χήρα,

Μόν' θέλω τὸν τραγουδιστὴ ποῦ τραγουδᾷ τὴ νύχτα,

Ὅπως εἶνε μέλι 'ς τὴ φωνὴ καὶ ἔχαρι 'ς τὰ λόγια

Ὅπως εἶνε ἀγάπη 'ς τὴν καρδιά καὶ χάνεται γιὰ μένα.

— Μιὰ κόρη μοῦδωσ' ὁ Θεός, κ' ὅτι θελήσῃ ἂς κἀνῃ

Κι' ὅποιον διαλέξῃ γι' ἄντρα τῆς, τὸν κἀνω γιὸ παιδί μου.

Διαλαλητᾶδες βγαίνουνε καὶ διαλαλοῦν 'ς τὴ χώρα :

— Χαρήτε, κάμποι καὶ βουνά, χωριά καὶ βιλαέτια

Παντρευεῖτ' ἡ Ἀιογέννητη τοῦ Ἥλιου ἡ θυγατέρα

Καὶ παίρνει τὸν τραγουδιστὴ, τὸν ὁμορφο λεβέντη !

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ